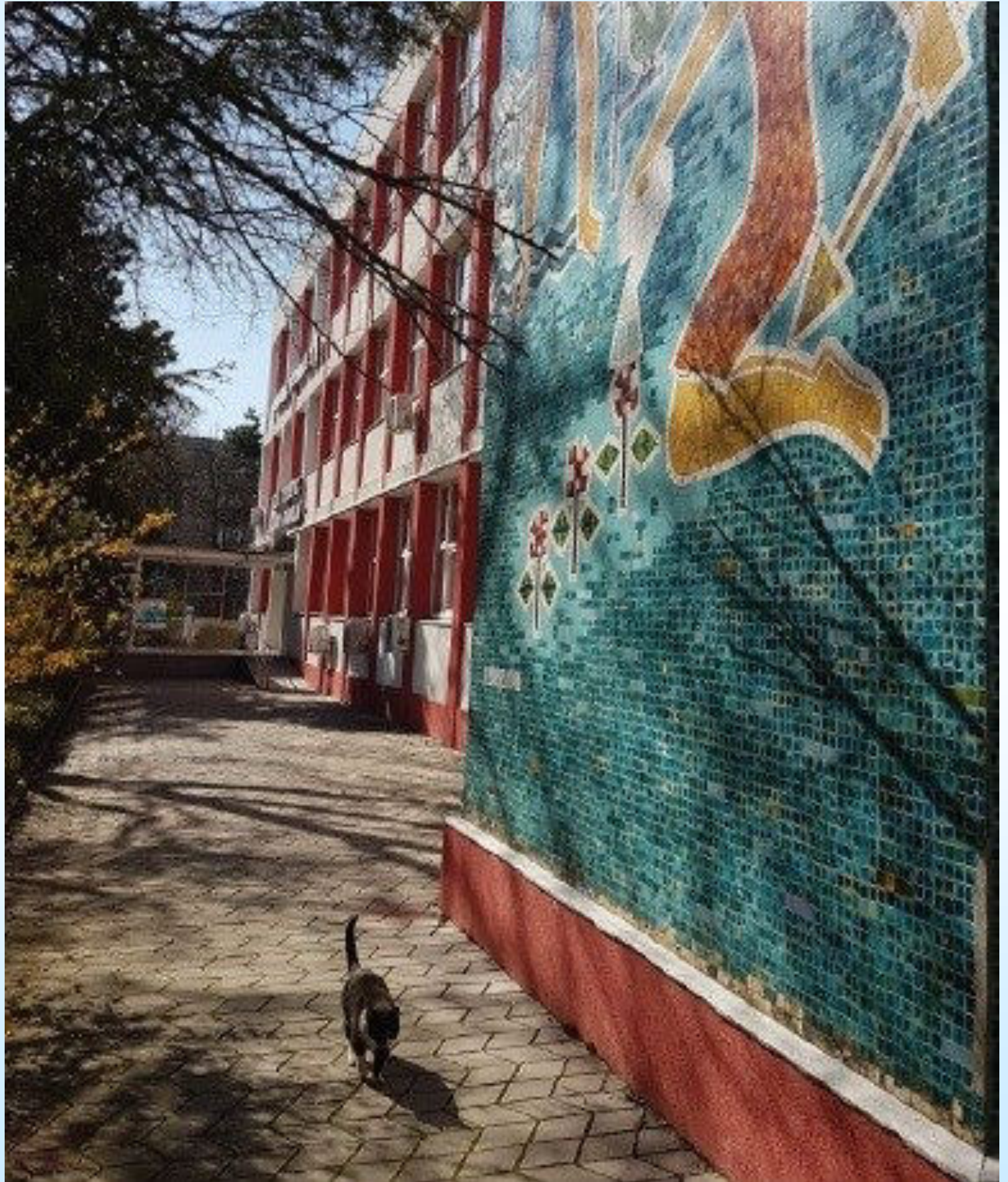

Nr. 2/ An 4

Benjaminii

Revistă realizată de elevii LICEULUI TEORETIC BENJAMIN FRANKLIN
ISSN 2668-280X, ISSN-L 2668-280X

Str. Gh. Tătărescu, nr. 1, Sector 3, București
Tel. 021324.48.90

Coordonatori:

Prof. Tănăsescu Delia
Prof. Mărculescu Raluca

Profesori colaboratori:

Dir. Popescu Viorica,
Dir.adj. Lazăr Otilia
Prof. Uatu Cătălina
Prof. Pastramagiu Roxana
Prof. Porumbel Simona
Prof. Dumitrof Stănuța
Prof. Grigorescu Crînguța
Prof. Tănăsescu Delia
Prof. Calotă Constantina
Prof. Mărculescu Raluca
Prof. Gîrlea Elena

Concept grafic și tehnoredactare:

Prof. Mărculescu Raluca

Colectiv de redacție:

Antonescu Andrei, a XI-a B
Drăgan Bianca, a XI-a B
Gîrlaşu Bianca, a X-a A
Olșanschi Antonio, a XII-a B
Tudose Leonida , a XI-a D
Dodu Bianca, a IX-a B
Militaru Alexandra, a IX-a B
Ungureanu Cristina, a XII-a A
Olteanu Miruna, a XII-a A
Neagu Alexia, a IX-a C

CUPRINS

Interviu cu Zaharia Yani Edward	4
Prințul Întunericului	6
Aventură din centrul pamantului	7
Povestea lui Moș Crăciun	8
Reușite sportive	10
Povestea Iei românești	12
Poezii	13

Interviu cu Zaharia Yani Edward

Elev: Drăgan Bianca

Prof. Mărculescu Raluca

Zaharia Yani Edward, fost elev al liceului nostru, a fost de acord să ne ofere un interviu în exclusivitate și ne-a mărturisit în premieră cum au fost pentru el cei 4 ani petrecuți în Liceul Benjamin Franklin.

1.Yani, știm deja că ai fost elev în liceul nostru, că ai reușit să combini în paralel învățatul și sportul, ai simțit vreodata că este prea mult? Ai simțit că nu le faci față?

Yani: Niciodată, am reușit într-un fel sau altul să mă descurc și să merg în paralel cu ambele, și ce crezi, am luat bacul cu peste 9.

2.Profesorii tăi te- au susținut?

Au înțeles că uneori poate nu ajungeai la ore pentru că aveai antrenamente sau pentru că erai plecat la campionate?

Yani: În special Doamna Diriginta Porumbel, Doamna Cristurean și Doamna Ceaușu, împreună cu ceilalți profesori, m-au susținut și când am avut nevoie de ajutor, au fost acolo pentru mine.

3.Ai ieșit campion mondial în 2021 pentru a doua oară, în ciuda faptului că la începutul anului ai avut un accident destul de grav în urma căruia ai pierdut o cantitate considerabilă de sânge și a necesitat

o lungă recuperare. Te rog, spune ne rețeta succesului.

Yani: Lasă-mă să te corectez, te rog, am ieșit campion mondial la categoria mea de vârstă de peste 10 ori, practic acest sport din 2006-2007. Având în vedere accidentarea mea și faptul că nimeni nu-mi mai dădea nicio șansă să îmi folosesc mâna nici măcar pentru a da o palma, dar să dau un pumn, ambiția și perseverența m-au făcut să-mi doresc din nou centura, din nou .i din nou .i din nou, până am câștigat-o după multe meciuri.

4.La doar 19 ani ești un tânăr de succes, ambițios dar care a absolvit examenul de bacalaureat cu o notă destul de mare. Cum ai reușit?

Yani: Chiar cu 2 luni înainte de Bacalaureat am avut accidentarea și în timp ce mă recuperam, învățam la Geografie, Româna și Istorie, unde am obținut note foarte bune. Având minte de luptător am considerat acest examen ca un Campionat, pentru că mi-am activat gândirea de sportiv și am muncit pentru a lua notele astea.

5.Cine este modelul tău? Cine te inspiră și te motivează?

Yani: Tatăl meu este idolul meu, este modelul meu de urmat în viață, atât ca sportiv, președinte de federație, antrenor, cât... mai ales ca tată. Pe bratul meu stâng am tatuat chipul tatălui său.

L-am portretizat drept un sfânt deoarece îl consider îngerul meu păzitor.

6.Dacă ai putea să le dai un sfat actualilor elevi ai fostului tău liceu, care ar fi acesta?

Yani: Să nu facă mișto de profesori, să-i asculte, niciunul nu o să-i învețe de rău, dacă un elev consideră că nu înțelege ceva de la un anumit profesor, ar trebui să discute cu acesta, așa am făcut eu cu Doamna Ceaușu, doamna profesoară de Istorie, nu am înțeles nimic deși predă foarte bine și am vorbit cu dânsa, a fost înțelegătoare, m-a băgat în bac, și am luat 8,50.

7.Ai încuraja alți tineri să urmeze sportul pe care tu îl practici de când erai mic?

Yani: Normal, scopul meu este să aduc cât mai mulți copii la Kempo, măcar sport să-i conving să facă. Este cel mai frumos lucru posibil, să ai mintea limpede și un corp pe care "tu" de acum câteva luni, câțiva ani să-l invidieze.

8.Ce alte pasiuni mai ai pe lângă sport?

Yani: Să cânt, acum 2 ani am lansat piesa "Ola mami" care a adunat aproape jumătate de milion de vizualizări, ceea ce îmi spune că a avut succes și mă bucură și mă îndeamnă să continui.

9.Ce ți-ai fi dorit să faci dacă nu ai fost sportiv?

Yani: Într-un fel sau altul, tot aș fi fost sportiv, poți scoate un om din sala de sport, dar nu poți scoate sportul din acel om.

10.Unde te vezi peste 10 ani?

Yani: Probabil luptând la cel mai înalt nivel la care pot eu să lupt la aceea vreme.

Mulțumesc mult pentru interviul luat și succes pe viitor.

Prințul Întunericului

-Partea 2-

Elev: Olșanschi Antonio
Prof. Uatu Cătălina

A urlat, atât de puternic încât monstrul care eram s-a cutremurat. *Ce esti?* m-a întrebat omul printre suspine și gemete. *Prințul întunericului* i-am răspuns eu, ori monstrul din mine, ori amândoi, nu știu să vă zic. Prin ambele perechi de ochi, una umană iar alta monstruoasă, am văzut cum plângea. Am râs, castelul s-a zguduit, bucăți din piatră prăbușindu-se în jurul nostru. M-am hrănit încet, savurând fiecare bucată din el.

Nu sunt un erou, sigur v-ați dat seama. Setea de răzbunare mă devorează lăuntric, a făcut din mine această ființă duală, una umană care se luptă grațios și tace constant iar alta inumană care se luptă brutal și rage. Însă, cum putem înțelege noi ce este binele, ce este răul, când nu vrem să acceptăm nici noi din ce categorie facem parte, cu adevărat? Data viitoare când vă uitați în oglindă, întrebați-vă cât de adânc se ascunde monstrul din voi. Vă asigur că perechea de ochi roșiatici ori zâmbetul zimțat nu se vor sfii să apară.

Ușile către sala tronului erau înalte, din abanos. Pe covorul roșu mergeam, lăsând în urma mea o dâră, la fel de roșiatică, a sutelor de cadavre. Toți soldații erau morți iar eu aveam cale liberă spre încaperea regelui, unde poposea monarhul. Bestia s-a întors în sufletul meu, am simțit-o zvârcolindu-se, răsucindu-se. A zâmbit, la naiba, mi-a mulțumit pentru că am hrănit-o cu atât de multe trupuri și suflete. Iar eu, în euforia aceea a răzbunării, i-am promis că este doar începutul. Și avea să fie doar începutul deoarece legendele prințului întunecat sunt numeroase și toate marcate de haosul etern pe care l-am dezlănțuit toată viața mea.

Am împins ușile masive. Nu m-am așteptat la silueta suplă, cu miscări rapide. Și-a implantat pumnalul rece, uns cu venin iar inima mi-a crăpat în două. Uitându-mă în jos, am expirat zgomotos. Sângele curgea pe covor. Femeia, căci era o femeie mai frumoasă decât oricare alta, rânjea satisfăcută. Regina a fost prima persoană care a încercat să mă ștergă de pe fața pământului. Acesta era doar începutul poveștii mele. Vă promit că nu se sfârșește așa. Dar, în sala tronului, cu pilonii impresionanți și candelabre strălucitoare, întunericul m-a învăluit.

Cum poate să mă înghită întunericul, când eu sunt însăși întunericul?

Tot ceea ce a urmat a fost doar putere.

Iar cu puterea am ars din temelii intregul regat blestemat.

Aventură din centrul pământului -Parta 2-

Elev: Neagu Alexia

— Am trei: Dungata, Ruru și Cintia.

Dungata era o pereche de pantaloni cu imprimeu de zebra, foarte largi, cu tepi. Era într-adevăr o pereche neobișnuită de pantaloni, care stătea lângă Wella.

Ruru Era o șosetă uriașă de mărimea unui om. Nici nu înțeleg cum ar putea purta un om așa ceva. Era de culoare maro și era dintr-un material destul de gros.

Cintia era o pereche de pantofi Gucci, aproape singura dintre hainele scumpe care nu părea îngâmfată. Celelalte nici nu s-au uitat la mine.

— Ruru și Dungata au fost și ele cumpărate de pe Wish și au aceași poveste ca mine. Însă Ruru a avut noroc și a avut un întreg videoclip dedicat ei. Dungata a fost purtată la un concert rock, iar eu o oră, într-un videoclip despre hainele de plastic. A fost minunat să fiu în alt loc în afară de acest dulap.

Mi-a plăcut să fiu o rochie. Doamna mă purta destul de des deoarece era vară. Era ca și cum trăiam și eu lucrurile pe care le trăia ea. M-am dus la muncă cu ea, în parc, la muzeu, peste tot. Dar atunci când a venit toamna nu m-a mai purtat. Nu înțelegeam de ce. Mai târziu, m-am lămurit. Oamenii sunt foarte sensibil la temperatură și nu pot purta aceleași haine tot timpul anului.

Aproximativ două-trei luni am fost o rochie. A fost o experiență unică.

Însă totul s-a sfârșit atunci când o menajeră fără experiență a folosit setarea greșită la fierul de călcat și m-a stricat.

Eram epuizat, este epuizant să te tot schimbi.

Ceea ce am văzut după aceea m-a uimit foarte tare. Eram o jucărie de

pluș, lângă multe alte jucării.

— Cum vă cheamă? Întrebă bufnița.

— Dorel, spun eu.

Bufnița a făcut ochii mari.

— Dorel de la magazin? Întrebă motanul.

— Eu sunt cutie de fasole. Mă mai știi? Întrebă motanul.

— Normal! Cum aș putea să te uit?

Am aflat că prietenii pe care mi făcusem pe parcurs erau chiar aici, cu mine. Toți erau acum jucării de pluș. La scurtă vreme, pe ușa magazinului intră fetița drăguță din parc care și-a rugat mama să ne cumpere pe toți. Eram atât de fericit. Ne-a dus acasă și ne-a așezat pe patul ei. În afară de noi a mai cumpărat încă patru jucării: o vulpe, o marmotă, o veveriță și o cârțiță cu care ne-am împrietenit rapid.

Am aflat după aceea că bunica ei este bătrâna care se uită la telenovele și adesea ne mai lua și pe noi la ea, așa că am reușit să mai vorbesc cu bătrânul frigider și cu soția lui și să mai stau cu bătrâna. M-am împrietenit și cu toaster-ul și cu cuptorul cu microunde .

Fetița ne-a dat alte nume: eu eram un iepuraș pe nume Hoppy, cutia de fasole era un motan pe nume Mustăciosul și conserva de ton era un ursuleț alb pe nume Norișor. Numele meu o să fie mereu Dorin dar îmi place și Hoppy.

Albăstrica era acum o broscuță pe nume Wacki, cuierul era un dragon pe nume Dragonel iar leagănele din parc erau căprioare acum, pe nume Lila și Botic. Erau adorabile cele două căprioare.

Dungata era o zebra cu același nume, Cintia era o elefantică pe lume Mino, șoseta Ruru era o girafă, cutia de paste era o bufniță pe nume Bătrânul și Wella era o vrăbiuță pe nume Birdie. Cuierul Bobi era acum un alt semn, deasupra blocului în care locuiam, cu care mai vorbeam, când Eliza mă uita pe balcon.

Mi s-a umplut inima de bucurie când i-am văzut pe toți acolo lângă mine, nu am mai fost atât de fericit în viața mea.

Ei mi-au povestit tot felul de lucruri, s-au întâmplat multe de când nu ne-am mai văzut. Fasolică a fost o cutie de depozitare până să fie strivită de un copilaș iar Albăstrica a fost o vază pentru flori. Am stat ore în șir și am vorbit despre aventurile noastre și despre lucrurile pe care le-am văzut .

De atunci am fost nedespărțiți, și am văzut multe locuri interesante deoarece fetița se juca foarte mult cu noi și ne lua peste tot unde mergea măcar pe unul dintre noi. Sunt fericit că în final am rămas cu prietenii mei.

***

aripioara mai tarziu fata libelula balansoar

mustaciosul motan gras cutie de fasole

norișor urs alb conserva cu ton

dragonel dragon cuier

printesa broscuta

Hoppy iepuras

Lila, o căprioară

Botic, baiat fiul lilei

Dungata zebra salopeta zebra

Mino fata elefant Pereche de pantofi Gucci.

Elly girafa soseta uriasa

Înțeleptul bufniță pastă

Birdy vrabie wella

Povestea lui Moș Crăciun

-Partea 2-

Elev: Neagu Alexia

Prof. Lazăr Otilia

— Probabil ești bulversat. O las să îți explice. Peste puțin timp a apărut o fată care părea de vârsta lui. Ea avea părul roșcat, cu pistrii, iar ochii de un maro deschis.

— Uite cum stă treaba, tu o să uiți ce ai văzut aici și o să îți vezi de drum.

— Dar ce sunt ei? întrebă băiatul curios.
— Fie. Dar pleci după ce îți spun.

Ei sunt extraterestrii care au fost exilați de pe planeta lor. Sunt de pe planeta Elfia, se numesc elfi.

A stat câteva momente să proceseze ce se întâmpla. Nu îi venea să creadă. Acum era sigur că s-a lovit la cap. Extraterestrii? Ce baliverne!

— Nu mă crezi, așa-i? Ei bine, nu contează. Ți-am spus, acum pleci.

El nu spunea nimic. Avea impresia că se află într-o poveste spusă de mama sa. Mama sa. Uitase de ea. Imediat ce și-a amintit un sentiment oribil pusese stăpânire pe sufletul lui. Cum putu să uite? O lacrimă îi alunecă pe obraji când și-a amintit poveștile frumoase pe care obișnuia să i le spuse.

— Hei!

— Scuze, mă gândeam, îi răspunse el și își șterse imediat lacrimile.

Te rog, nu mă da afară, lasă-mă să stau o noapte măcar. Fata a stat puțin pe gânduri. S-a plimbat puțin prin cameră și a plecat. Dacă îl dădea afară nu avea unde să se ducă. Probabil ar fi înghețat până ar fi găsit alt adăpost. Trebuia probabil să nu o ia prin pădure, dar a fugit spre ce a văzut cu ochii. Fata s-a întors.

— Am vorbit cu prietenii mei și am hotărât că poți rămâne. Doar până te pui pe picioare.

Fata îi aruncă niște haine și îi făcu semn spre o ușă.

— Acolo vei dormi. Vezi că nu avem încredere în tine. Poți fi spion. Smits o să fie cu ochii pe tine. Băiatul a intrat în cameră. Era destul de spațioasă, mai mare decât vechea lui cameră. Mobila era din lemn, și destul de prăfuită, dar era mai mult decât suficient. Măcar avea un acoperiș deasupra capului. După ce s-a schimbat s-a dus la ceilalți. Era curios, voia să afle mai multe despre creaturile ciudate. Chiar erau de pe altă planetă?

— Stai aici, îl chemă fata, și îi făcu semn spre un scaun liber.

În fața lui avea un bol de supă. Îi era atât de foame încât ar fi mâncat și bolul.

— Nu te-am întrebat cum te cheamă.

— Nicholas. Pe tine?

— Aș prefera să nu spun, spuse fata reticentă.

— Haide! Nu poate fi atât de rău.

— Bine. Ge-Gertrude.

— Îmi retrag cuvintele. Este nume de bunică, spuse el râzând.

Fata îi dădu un pumn în umăr și se uită urât la el.

— Nu râde! Spune-mi Jessica, este numele meu mijlociu.

— Scuze, nu m-am putut abține.

Restul mesei a fost destul de liniștită. Aflase multe lucruri despre Jessica și despre planeta elfilor. Toți erau foarte drăguți, până și Smits. Îi părea rău că trebuia să plece mâine.

Au trecut câteva ore de la masă și i se făcuse sete. A ieșit din camera lui, în căutarea unui pahar cu apă. A văzut-o pe fată stând pe canapea, supărată. S-a pus lângă ea.

— Ești ok?

— Nu prea, perioada aceasta din an, cea a Crăciunului, este foarte tristă pentru mine, spuse fata cu tristețe.

— Este ok dacă te întreb de ce?

— Eu nu am familie. Am stat la orfelinat câțiva ani, dar când am făcut nouă ani m-au dat afară pentru că nu mai aveau loc. Mai vine o vecină pe la mine, și ceilalți vecini m-au ajutat cu casa, dar eu nu am o familie ca cei de vârsta mea. Am elfii dar nu am părinți. Nici tu nu ai familie? De aceea hoinărești?

— Eu am o mamă, dar m-a gonit.

Fata s-a apropiat de el, l-a luat în brațe și i-a spus:

— Poți să stai mai mult cu noi dacă vrei.

Pentru prima dată în zile, de când hoinărea el prin zăpadă, era fericit. Avea iar undeva unde să stea.

— Mulțumesc, Jessica!

— Spune-mi Jess.

***

Dimineața următoare, Nicholas este trezit de un miros insuportabil de fum. Se dă repede jos din pat și constată că flăcările mistuiau casa. Imediat intră Jess alarmată pe ușa camerei sale și acoperindu-și gura îi face semn să o urmeze. Vine după ea și iese din cabană. Cei trei pitici îi așteptau la ușa casei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă băiatul speriat.

— Nu știu, tot ce știu este că nu mai avem casă, răspunse Jessica.

— Dar putem să stingem focul.

— Este o casă din lemn, ar fi în zadar.

Tristețea din vocea ei era imensă. Acum, nu mai avea nici măcar singurul loc pe care îl numise vreodată casă. Se uita la casa care ardea, care ardea și cu o bucată din ea. Triști, au luat-o la pas în căutare de alt adăpost.

Au încercat la vecini, dar toți aveau prea mulți oameni în casă și erau săraci, așa că erau pe cont propriu.

După multe zile de mers au dat de un conac mare. Falnicul conac avea trei etaje, geamuri mari și o intrare masivă. Au bătut la ușă și le-a răspuns un domn. Avea o statură impunătoare, și o barbă neagră, destul de mare. I-a primit în casă, în schimb ajutorului la curățenie și la gătit. Numele lui era Noah.

El era tare bun. Nu avea copii și se comporta cu ei ca și cum erau copiii lui. El era inventator de jucării, exact cum voia să fie Nicholas, și în fiecare an de Crăciun puneau jucăriile într-un sac și le împărțeau tuturor copiilor din sat. Pentru a-l ajuta, spiridușii au meșterit o sanie care zbura, cu ajutorul prafului magic adus de pe planeta lor, pe care au învățat să îl folosească. Erau foarte fericiți la omul acela.

Într-o zi, la ușa lui bătu cineva. Habar nu avea băiețelul ce surpriză mare în aștepta. A deschis ușa și a văzut-o pe mama lui în prag, cu un zâmbet cald pe față. I-a sărit imediat în brațe și atunci când și-a îmbrățișat mama inima i s-a umplut de bucurie.

— Mamă? întrebă băiatul în lacrimi.

— Sunt aici, puiule, spuse mama lui, mângâindu-l pe cap și uitându-se la el cu drag.

— Dar m-ai gonit.

— Nu eram eu aceea, dragule. Era o vrăjitoare rea.

În spatele ei mai era cineva. Nu știa de ce, dar îi părea extrem de cunoscut. El este tatăl tău. A fost răpit de extraterestrii acum mulți ani, dar i-au dat deumil în final. Cei trei s-au îmbrățișat. Cuvintele nu pot descrie ce simțea Nicholas în acel moment. Se simțea complet, era fericit.

***

Anii au trecut, Nicholas s-a întors acasă, mergând des în vizită la Jessica, la elfi și la domnul Noah. Noah, fiind bătrân și obosit, i-a dat lui Nicholas responsabilitatea de a dărui jucării iar pentru a arăta ca somnul Noah, a făcut să pară mai bătrân cu ajutorul prafului de elfi.

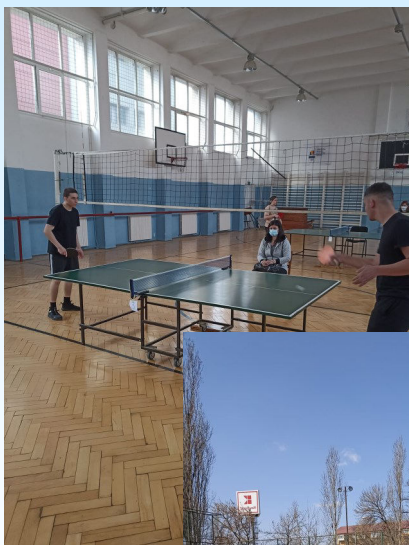
De pe planeta elfilor, la chemarea celor trei au venit alții, care au fost ajutoarele lui.

În timp, a ajuns să fie cunoscut ca Moș Crăciun iar Jessica, de care s-a îndrăgostit, Doamna Crăciun. Avea un rost, o familie fericită și o soție. Nu își mai putea dori nimic altceva.

Reușite sportive

Prof. Fleancu Florentin

1. ONSS- etapa pe sector- organizată la LicTehn
T.Pallady

- Tenis de masa,baieti- Spirea Luca- Locul IV

2. ONSS - etapa pe sector- organizată la CSS 2

- Șah băieți- Dochioiu Teo-Locul IV

3. ONSS etapa pe sector -organizată la CSS2

- Șah fete-- Marin Ana -Locul IV

4. ONSS- Baschet baieti- etapa pe sector- organizată
la LicTeoretic AI Cuza

- echipa de baschet b Locul IV

5. ONSS- Fotbal Fete- etapa pe sector- organizată la
LicTeoretic Decebal

- echipa de fotbal fete Locul III

6. Olimpiada Națională de Pregătire Sportivă
Teoretică- Etapa pe sector/judet organizată la
Sc. Gimnazială nr.162

- Pasol Ariana- Locul I Iordan Alexandra-
Locul I

Suruparu Delia- Locul I

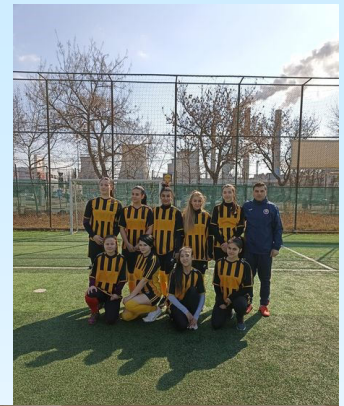
Amosiesei Cristina-Locul II

Participare-Manaila- 12 G

7. ONSS- Volei Fete- etapa pe sector- organizată la LicTeoretic A.I. Cuza

- echipa de volei fete- Locul II

8. Olimpiada Națională de Pregătire Sportivă Teoretică- -Etapa pe Țară/Focșani, Jud Vrancea
- Iordan Alexandra și Pasol Ariana- Participare
Suruparu Delia – Locul VIII-12 G

9. PROEDUS- Trofeul Bucureștiului- fotbal, volei, baschet
Volei –Fete - legitimate

Locul III

Iordan Alexandra-10G

Creteanu Simona-9G

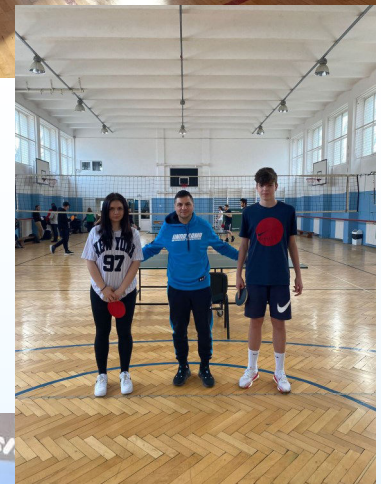
Mavrodin Maria –9G

Fieraru Cristina-10G

Bratu Denisa-9G

Smarandescu Karina-9G

Postelnicu Raluca-9G

Doamnelor și domnișoarelor,

din Liceul Teoretic Benjamin Franklin

vă invităm să ne bucurăm împreună de

Sărbătoarea românească, a Mărțișorului

prin portul unei cămăși tradiționale-ia!!!

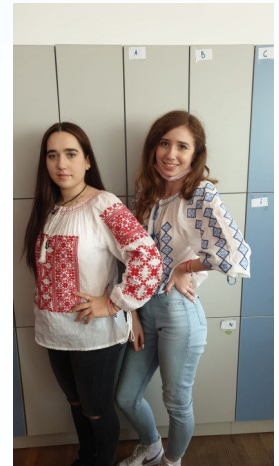
(H. Matisse- La blouse roumaine)

Elevii liceului nostru au sărbătorit Ziua Mărțișorului

în straie naționale alături de profesorii lor.

Ce știm despre bluza tradițională românească, IA?

Povestea lei românești

Prof. Porumbel Simona

IA face parte din costumul popular românesc din cele mai vechi timpuri, iar rădăcinile sale își au originea în portul tracilor, geților și dacilor. Din basoreliefurile de demult, care îi înfățișează pe daci, poți observa în portul acestora cămași cu mâneci lungi, cu o croială de tip tunică, albă și lungă, dintr-o singură bucată și pantaloni strâmți și lungi (ciareci, ițari).

Portul era completat cu un brâu sau chimir, iar în picioare purtau opinci. Femeile se îmbrăcau cu o cămașă de pânză (ie), poale și piese care acopereau picioarele, care ulterior au primit diferite denumiri: catrință, valnic, fotă sau opreg. Pe cap, femeile purtau diferite țesături și podoabe: marame, năframe, cepse sau cununi, iar bărbații – căciuli. De-a lungul timpului, costumul bărbaților și al femeilor s-a diferențiat tot mai

mult, iar tunică pe care o purtau la începuturi ambele sexe a început să capete caractere distincte. Veșmântul femeiesc s-a transformat astfel în ia românească tradițională din zilele noastre.

În zilele noastre, portul popular autentic, care amintește de portul dacilor, poate fi întâlnit în multe zone din România, cu preponderență în zonele montane, unde influențele culturale s-au păstrat mai bine.

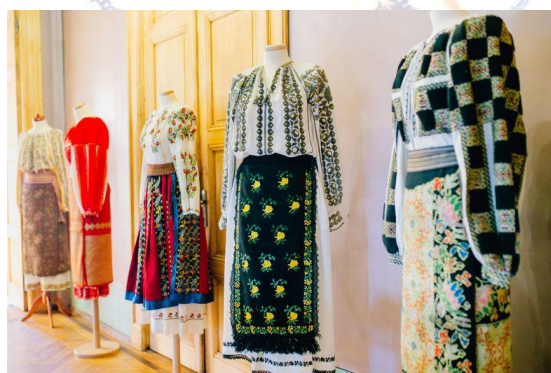
Dacă în cazul bărbaților vorbim de cămași populare, în cazul femeilor folosim termenul de ie populară. Acestea aveau semnificații multiple: acopereau corpul, transmiteau un mesaj pentru comunitatea din care făcea parte (unele se poartă la nunți, botezuri, altele arată statutul social, meseria, vârsta) și au semnificații magico-religioase (prin motivele, cromatica și lucrătura folosite).

Ia era realizată la început din in, cânepă, lână, iar mai târziu și din bumbac tors la fuior. Era împodobită preponderent cu broderii la mâneci, piept și gât.

Unii istorici presupun că ia a fost purtată pentru prima dată în perioada culturii Cucuteni (aprox. 5500 î.e.n.- 2750 î.e.n.), una dintre cele mai vechi civilizații din Europa. Cultura Cucuteni era răspândită pe teritoriul de astăzi al Moldovei, nord-estul Munteniei, sud-estul Transilvaniei și Basarabia.

Cămașa era confecționată din pânză de in sau de cânepă, din borangic sau mătase. Simbolul cel mai des întâlnit era crucea, simbol solar stilizat poziționat central. Încă din epocile precreștine, vestimentația avea și un rol de protecție, de aceea vom întâlni multe simboluri cu semnificații magice sau benefice.

Primele ii pot fi văzute pe Columna lui

Traian și pe monumentul de la Adamclisi, iar cea mai veche și autentică reprezentare a costumului popular se poate vedea în Cronică pictată de la Viena, din 1330, cele 147 de ilustrații ale documentului fiind o sursă pentru istoria culturală din secolul al XIV-lea.

Iile se confecționau de femeile din sat în timpul șezătorilor, unde femeile cântau și confecționau haine. Cămașile erau diferite de la o regiune la alta nu numai prin textura materialelor, ci și prin modelele și broderiile aplicate.

Cele trei elemente prin care se deosebește ia sunt: **tipul de deschidere a gulerului, modul de tăiere și structură a tiparului și metoda de inserție a mâneșilor.** Putem deosebi cămașa dreaptă sau încrucișată la gât, care se strânge cu nasturi sau șnururi, iar cămașile și iile cu croială simplă (din patru foi drepte, fără răscoală) sunt pentru întrebuințarea zilnică.

IERTARE

Elev: Antonescu Andrei
Prof. Mărculescu Raluca

Draga mama, probabil ai auzit de mareata drama
Pe care o am aici pe front cu ai mei camarazi
Sculati fiind noi din vise cu gloante de arama
Si cu rugaciuni caci poate, noi vom trai si azi...

Draga tata, sper ca atunci cand vei citi aceste randuri
Eu sa fiu inca in viata teafar si nevatamat.
Ca pe front sa nu imprastii mai mult sange decat
ganduri
Si sa fiu in siguranta, nu un rege prins in mat...

Dragul meu prieten, frate poate in alta viata
Sa nu fii trist atunci cand eu iti apar in gand
Gateste-mi bucurie cu aroma de speranta
Si spune mi noapte buna sa pot sa nu mai plang...

Draga mea surioara, tanara si frumoasa
Sa nu ma urasti doar pentru ca nu ti-am povestit
Ca pentru o simpla pace, se moare si se varsa
Sange pentru glorie, eu stiu e un chin cumplit...

Dragul meu frate, iarta-ma de pacate
Ce le-am comis eu poate candva, mai de demult.
Speram sa ne vedem odata, si sa ma ierti de toate
Sa fiu in floarea varstei, sa nu am par carunt...

Draga mea iubita, o, ma poti oare ierta
pentru fericirile noastre pe care le-am izgonit?
presupun ca-mi merit soarta, etern soldat ce se va deserta
prin inimi necurate in cautarea unui chip iubit...

TOTUL SAU NIMIC

Eleva Ungureanu Cristina

Iartă-mă când vreau atât de mult
Dar uneori tot nu pot s-ajung la tine
Îți spun "te iubesc" acum
Nu mă pierde în mulțime
Știu! Am să te sun...
Îți strig: Ajută-mă! Cad de la mare înălțime!
Simt că dispar; mă fac scrum
Îmi doresc clipe sublime
Eu tot încerc să m-adun
Poate chiar cer prea mult
Dar vom râde, apoi, nu?
Căci amândoi avem destine...
Și-o prietenie ca-n filme.

PRIETENIA, LUCRU MARE

Eleva Militaru Alexandra Gabriela

Prietenia, lucru mare
Simti sufletul ca pe o floare
Sa stii ca ai mereu langa tine pe cineva
Ce ti-ar vindeca oricand inima

N-am stiut cum sa definesc
Cuvintele potrivite sa le gasesc
Pana nu am trecut prin clipe grele
Si tu m-ai ajutat sa scap de rele

Am zambit, am ras, am plans
Drumurile le-am parcurs
Ne-am invatat una pe alta
Ca vom învinge impreuna soarta

Ca nimeni nu ne poate egala
Ca ne vom ușura mereu viata
Si ca oricat ar fi de greu
Vei avea un loc mereu in sufletul meu.

TE-AȘ FI AFLAT

Eleva Olteanu Miruna

Nicicând n-aș fi crezut
Că mai există în astă lume,
Cineva care să-mi calce pe urme.
Erai în spatele meu, dar nu te-am văzut...

M-ai urmat în tăcere mult,
M-ai strigat neîntrerupt
Și m-ai rugat să te aștept,
Dar n-am vrut să te ascult.

Acum, dacă te-aș fi ascultat,
Lumea întreagă n-aș mai căuta,
Rugându-mă să văd fața ta
O, prietene, te-aș fi aflat!

LONELY CASTLE, MADE OF STONE
Elev Olsanschi Antonio

Lonely castle, made of stone,
The dragon's eating flesh and bone.
Towers falling, screaming men,
He can see you anywhere.

The smoke is rising and the smell of fear
never leaves.
There is no escape, only the graves
underneath.
A king is watching his throne melting,
He holds a sword while he's sweating,
His fingers trembling, heart and soul,
He knows he's never coming home.

The royal crest flutters in the wind,
The fire burns, the reign is dimmed.
Carriages are overturned,
Villagers crawl in the dirt.

Lonely castle, made of stone
The dragon's eating flesh and bone.
A young prince's staying by the gate,
His gods are deciding his fate.
His fingers trembling, heart and soul,
He knows he's never coming home.

Lonely castle, made of stone,
The dragon's eating flesh and bone.
The queen is crying in her bed,
Her life had been forever condemned.
Blue eyes watch the burning flames
She had lost so many names...
Her fingers, trembling, heart and soul,
She knows she's never coming home.

Lonely castle, made of stone,
They want to be reborn.
They want to save their broken names...
To pay the price and then, to change.
But the dragon's eating flesh and bone.
A fierce existence, the center of a cyclone.

Lonely castle, once of stone...
Where's the kingdom i had known?

DARKNESS THROUGH THE WORDS
Elev Olsanschi Antonio

Darkness crawling through my veins,
Are these just some simple games?
Long fingers touching the words,
I am lost inside these worlds.

Hearing whispers, hearing bones,
That are crashing to these walls,
Silence's gone, it's getting true,
I know that you're seeing too.

Shadow figure, tall and hungry,
It seeks the power behind it,
Knowledge, stories, even death,
Get as far as you can get.

Places born from simple thoughts,
I am there and I am not.

Knights are killing dangerous creatures,
Saving queens. The speaking preacher,
He tells people what's to come,
The final battle will become,
A memory for the lost soul,
Which the shadow can control.

The dark figure smiles, it's prone,
It laughs little, it wants more,
Slowly getting in my head,
This dark place consumes the dread.

I won't leave, no matter what,
I love it, the light is shut,
Only me, this ugly world,
Full of names that I have learned,
Full of places which they might
Eat me slowly, I don't mind.

Full of stories I had known
Deep inside my deadly zone,
Standing on my rightful throne,
I will never be alone.

And I am touching these lost pages,
White and black, they're only phrases,
Which is real, which is not?
Am I here or am I not?

BENJAMINII

LICEUL TEORETIC "BENJAMIN FRANKLIN" NR.2, MARTIE 2022